UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Bartolvs In Avthentica, Et Institvtiones

Bartolus

Lugduni, 1567

Diuisione stipulationum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-96136

Visual Library

q posset fieri si dominus viueret, sed hec est rō: q2 sicut. C. nā ius vsufru. est personale, z exigit personā cum qua finiatur, sed iacēte hereditate nō reperit persona cum qua possit finiri, ergo iacente hr̄ditate hr̄ditario iure non pōt permitti. ff. de stip. seruoꝝ. l. vsufru. Sequitur i litera, Siue impersonaliter. Hec litera facit ꝓ procuratorijs in quib. cōtinetur promittēs sub hypotheca reꝝ suaꝝ q̄ primo nō videtur naturalis, q ꝓbo sic nā in stipulatione cōsensus duoꝝ scʒ stipulātis z promittētis designatur, verbi gratia dixi Titio stipulāti volenti, frater tibi satis fiet q conuentio nulllius est momēti, vt probatur aut. vt cum de appel. cognos. §. vlt. z hoc iō q2 non designatur ꝓmittens. Pari in gl. dico mentionē illā, ꝓmittentes zc. nullius est momēti. cū non designatur persona cui promittas, sed dicas q nō est simile de persona pro-
5 mittentis z persona stipulantis: † nam impersonalitas ex parte stipulātis nō annullat stipulationē, sed ideo q2 cum stipulor z dico, ꝓmittis cētuʒ ꝑsona mei loquētis videtur certa. vt. ff. d. verb. obl. l. ita stipulatus. §. Crisogon⁹. ac si dedisset q2 i stipulādo nobis z heredib⁹ ꝓsumitur velle cām, vt ff. de ꝓba. si pactū. sʒ impersonalitas ex parte annullat cōuētionē. hoc dico q2 cum dico satisfiet zc. ꝑsona mei loquētis nō videtur esse incerta, z scis tu q̄ re: q2 nō est verisimile aliquē iactare pecuniā: vt ff. de ꝓba. l. cum de indebito. Sequitur litera, sed cū factū intellige q dicitur hic in exemp. q ponit litera an seruus stipuletur factū a se faciēduʒ, vt q2 dicis ꝓmittis scribere librum, tūc dicerē idē q in stipulatione dari, vt siue oēs siue personaliter stipuletur acquiret dñis. vt. ff. de ver. obl. l. q d2. sed q2 acquirit seruum sibi factū z nō dñis ac de actione nō acquiret sibi sed dñis, respondeo q2 actione datur ius dñis. licet sit cōtra. ff. de condi. z de. l. qui her. in prin. iura nō cadunt. z ideo eas sibi acquirit z nō dñis. vt probatur de verb. obl. l. stipulatio ista. Sed in sequēti gl. opponit hic. d2 q factum agere nō acquirit dño seruus cōmunis: q2 quicquid seru⁹ acquirit, dño acquirit. respondeo, dño acquiritur sub conditiōe, quando seru⁹ cōis non est capax. nam tunc, scilicet quādo est capax acquirit sibi nō dño. vt hic alias dic quod factum sibi acquirit q nātum cōmodum: q2 seruus eundo vel agendo vt stipulatus est, facit vtilitatem domini, si seru⁹ cōis stipuletur dominis suis per propria nomina sibi acquirit pro equalibus partib⁹: si vero p nomina appellatiua, tūc quidē pro parte dominica acquirit, vt dt gl. z veruʒ est. Ad hoc inducebat quidā decretalē que dicit q si mādetur alicui sub nomine officij vt cognoscat de cā tunc reale est rescriptum nō personale. hic em̄ corrigitur in successiōe si aūt mandetur z sub nomine officij z sub nomine proprio, certe tunc distinguebat quidā, aut processit nomē officij: vt q2 dicebat epis. Aureli. si dñe tūc erat reale, si vero non ꝓcessit nomen tunc erat reale. si vero processit propriuʒ nomen tunc est personale. z hic dicebat quod ista iura sic debent intelligi.

De diuisione stipulationum. Rub.

1 Stipulatio quare iudicialis dicatur.
2 Stipulatio quare dicatur communis.
3 Stipulatio de rato dicitur communis, z qualiter intelligatur.
4 Stipulationes pretorie an habeant terminatum tractatum.

Stipulationum alie zc.

Hic ergo ponit quadrimēbris diuisio, nā alie ꝓtorie alie iudiciales. alie zc. Sʒ opponit d hoc q ꝓtoria ponit hic vt species disticta a iudiciali cū sub ꝓtorijs cōtineātur iudiciales: vt ff. de ꝓto. sti. l. j. Itē opponitur q hic ponitur qudrimembris diuisio stipulationum: vt ff. de preto. st. p. l. j. non ponitur nisi trimembris. Ad illud vltimum responde nam hic diuiditur stipulatio in sua gūralitate z iō non est mirū si habeat quatuor species z in l. 2ria sole pretorie diuiduntur: iō non est mirū si in tot mēbra nō diuidātur. Ad primum arg. sic respondent glo. z dicunt q sumitur hic ꝓtoria stipulatio stricte, puta ea q̄ pretor inducit, z in hoc bñ dicunt z ꝓ qua iterponēda iudex principalis aditur z ponūt exemplum domus tua minatur ruinaʒ domui mee, ego principaliter venio ad balliuū vt faciat mihi cauere de dam. infec. ff. de dam. infecto. l. pretor. sed pone q ego veniā ob aliam causam: vt forte cātentādi balliuuʒ, z domum petere mihi caueri. z hoc fallit qd principaliter iudex ad hoc ipsum nō aditur. Sed rūdet q lʒ ob aliā cām, non propter hoc minus debeo dicere qui iudex principaliter aditur, id est pōt adiri, bene referunt se ad vtilitateʒ: z ꝓpter hoc licet non fiat semper, tamen vtilis est aditio faciendi. sic em̄ d2 actio. l. Aquil. pena propter vtilitatem, non q2 semp sit penalis: vt instit. ad. l. Aquil. §. his aūt verbis. in ff. aūt sumitur largius pretoria etiā a quocunque fuerit introducta dummodo posset exigi ab initio, z hoc propter approbationeʒ, vñ nō est miruʒ si pretoria supponitur tanq̄ species distincta a iudiciali. Sʒ opponitur ad hoc quod dictum est, scʒ quod cautio ꝓtoria in ꝑ. posita ab initio exigit, nā cauere de rato est pretoria imposita, z tamē ab initio non exigitur. Ad hoc respondet, naʒ quod dictuʒ est quod cautio ꝓtoria exigitur ab initio intelligit ab initio nō precessisse. tñ cogitur cōsecutiue, hoc est sine lite cōsequi quod intēdit hic, vʒ agere pro alio, sic ergo vides q pretoria stipulatio sumitur pro omni eo quod exigitur ab initio. ff. rem ra. habe. l.
1 interdū. † Sʒ qualiter ponitur iudicialis stipulatio: hic dicit litera qd a iudice dicit ꝓ eodeʒ dicitur qd a iudicio, z ita deberet vocari iudicialis: z interponit ista stipulatio sicut iudiciū z snia fit lata. Ista ergo respicit iudiciū: vt est stipulatio iudicatū solui sed ista que est dicta a iudice: vt est illa de qua litera fecit mētionē nō respicit iudiciū, vt potes videre exēpla in l. allegata hic in gl. Sʒ dicas q2 cautio de rato que vocatur cautiōalis nō dicit iudicialis cū ea ꝯfirmat sniaʒ absolutoriā. Et ꝓpter hoc dicitur iudicialis sicut stipulatio iudicatū solui, que cōfirmat sniam cōdemnatoriam, z propter hoc dicitur iudicialis: de illa de rato que vocātur cautiōalis nō dicit iudicialis cā caueat. R̄ndeo iudicatū solui omni casu respicit iudiciū, sed cautio de rato interdū interponit extra iudiciū: vt ff. rē ra. ha. interdū, ꝑp hoc nō dicit iudicialis cuʒ se variet. ac iudicatū solui nō se variata a iudicio, z ꝑpter hoc dicitur iudicialis. Uel dicit qd cautio de rato nō sēper firmat iudiciū, imo dñs si velit pōt agere nō obstāte cautiōe licet agatur ad interesse circa falsum ꝓcuratoreʒ: vt C. de proc. l. lʒ. ac stipulatio iudicatum solui semꝑ firmat rem iudicatā, licet reus millesies veniret ʒ, tamē iudicatū soluetur ab eo q promittit iudicatuʒ solui. Cōmunis dicit gl. dicitur stipulatio per abnegationē, sed certe hoc nō dicit litera, nō pretorie tantū, sed gl.
2 † voluit dicere quod cōmunis ideo dicitur quod participat naturā iudicialis z pretorie vel de seruo ꝑsequendo, gl. ponit exēplum sic. Tu abstulisti mihi seruū ꝑ metū, deinde condemnatus es mihi restituere, sed seruus ille fugit: certe tu debes cauere de eo restituēdo cū ad te ꝑuenerit. ff. de condi. ob cau. l. pecu. man. Alia lex dicit. q d̄bet ꝑstare cautionē si inueniat. ff. de edili. edi. l. redhibere. §. vltimo. Mero pretoris officio, mero exponit gl. ita qd nō iudicis. Sʒ nūquid ipse ꝓtor est iudex: Certe cōstat q sic. z ꝑp hoc itelligit gl. q dicit nō iudicis, verū est alteri⁹. vel forte gl. itelligit ꝓtoris. scʒ mortui. z viui. Aedilitie stipulatiōes cōtinent in ꝓtorijs, nā cū ipsi ediles sunt ex pretorib⁹, nō est miruʒ cū inuentiōe sint pretorie. ʒ. de iure naturali. §. vlti. Cōuētionales. De istis nō posuit exēpluʒ ꝑpter multitudinē. Et sic fertur: qd inopē me copia fecit sed qua causa edictuʒ ediliuʒ nō dicit q sit cauendum z morib⁹ z vitijs sed in l. postea in eo tñ bene continetur. ff. de edil. edic. l. vēditor. Certe imo lex dicit q illa cautio ꝑcipitur interponi ab edilib⁹. ff. de euictio. l. si qs in hoc. Sʒ dices q ad edilib⁹, scʒ in edicto, sed certe si ipsi essent ꝓtores, bñ tacerēt iura nihil in edictis suis inueni me legisse. sed dic de bo. mine vēdito loqtur, ꝑ q̄ cauetur ꝑ edictū edi. vel vt in eadē. l. q2 qd dicitur, sed ꝑ alijs cauetur ꝑ l. positā in edicto. gl. querit quādo habebim⁹ notitiā pretoriaꝝ z iudicialum. Et dic qd hec est notitia: q2 pretorie sunt que a pretorib⁹ sunt introducte: z iudiciales sunt que a iure cōsultis alijs sunt introducte. Et veꝝ credo sʒ nō ꝓbatur bene quod sint iudiciales, q2 a iure cōsultis fuerūt introducte: q2 plures fuerūt iure cōsolti, q2 nō fuerūt iudices. Itē gl. dicit aliā notitiā, q pretorie sunt ꝑpter quas iudex principaliter aditur, sʒ iudiciales quādo ob aliā reʒ principalit petitā: Sed certe ista doctrina nō est bona. nam pōt esse quod nō pretoria iudex principaliter aditur ob hoc ipsū, z potest esse qd nō: z sic nō est bona doctrina. Et primo vide exemplū quo ꝑ pretoria interponēda iudex principaliter nō aditur ob hoc ipsum: vt potes videre materialiter si cōtrahas cū Titio: z ꝑ eo ali⁹ interueniat defendēdo debet cauere iudicatū solui, z tñ pro ista interponēda nō adiri iudicē principaliter, imo debitū Titij. Item ꝑ iudiciali interponēda principaliter aditur iudex: Titius debet tibi decē sub cōditiōe: vel in dieʒ, z pone qd ipse dissipet bona et ita timetur labi facultatib⁹ certe in casu isto adit iudicē vt faciat tibi caueri d soluēdo adueniēte die vel cōditiōe. Certe hic vides qd principaliter iudex ob hoc ipsuʒ adit, intellige vel pōt adiri: vt referas ad habilitatē z ʒ. intelligi gl. aditur in ꝓtoria stipulatiōe. Et si tot⁹ mūdus iurasset, nō posset inueniri differētia inter istā cautionē z pretoriā illa de soluēdo legato adueniente die vel cōditiōe. ff. vt le. no. ca. vñ qua ratiōe dicit gl. principaliter adiri iudicē ob hoc ipsuʒ, eadē ratiōe in ista iudiciali cū qua ad hoc nō posset reperiri diuersitas inter istam z aliam: dico adiri iudicem principaliter ob hoc ipsuʒ, z de hoc habes exemplū. ff. de iudi. l. in oibus. ergo nō est bona doctrina vel notitia inter pretorias z iudiciales, q2 ꝑ pretoria interponēda iudex aditur principaliter ob hoc ipsuʒ z incidēter. nā pone quod iudex ob aliam causam pricipaliter adit, z incidēter petitur interponi pretoria cau

tio:vt.§.Itē ñ ē bō a doctrina seu notitia iudicialis stipulatiōis: qꝛ iudex ob hoc ipsū p ea interponēda ñ aditur: qꝛ imo qñqꝫ sic ⁊ qñqꝫ non. Item gl. dicit illam notitiam que est ad scripturā ñ ad die sic l. nam pretorie stipulationes vel tractate sunt ⁊ habēt tractatū suum ordinatuꝫ: vt in ff. de preto. stip. sꝫ iudiciales no habent tractatū ordinatū, imo sunt vage p plures tractatꝰ iuris nā vna est. ff. mād. l. si pcuratorē. alie i diuersis locis aīis. Sꝫ ista doctrina nō valet ad hoc cognoscamꝰ naturā iudicialis ⁊ pretorie. Sed de cōmuni. Et dicitur ꝙ pro tanto dꝛ cōmunis: qꝛ in aliquo sui nō est de natura totaliter materie pretorie sed participat naturā iudicialis. Nō intelligas qd ppter hoc dicatur cōis: qꝛ in omni casu hꝫ aliquid nature mere pretorie ⁊ iudicialis, ⁊ sic intelligedū: sed pone exemplū ƒm gl. de cōi que in aliquo casu suo naturā hꝫ pretorie, sed participat naturā iudicialis. ecce cautionē pupilli saluā fore, que in aliquo casu suo hꝫ naturā more pretorie vt cū iudex principaliter aditur ob hoc ipsuꝫ ver. igitur dico tutores dati pupi. sunt adhuc nō satisderint rē pupilli saluā fore. ⁊ aliter cū tutor ob hoc ipsum principaliter adit ptorē, in isto casu hꝫ hic cautio naturā mere ptorie: qꝛ a ptore fuit inuenta. Itē qꝛ ob hoc ipsum iudex principaliter aditur. Iteꝫ in casu pōt esse ꝙ nō tota est de natura mere pretorie, sꝫ participat naturā iudicialis: vt qñ pro ea interponēda iudex principaliter nō aditur: vt ecce pupillus nō hꝫ tutorem, ⁊ ob hoc amici veniūt ad iudiceꝫ, vt detur: ⁊ cōsequēter petunt vt iudex faciat ab eo tutore satisdari rē pupilli saluā fore. In casu hoc dicunt ipsi ꝙ ista cautio participat naturā iudicialis, q̄ natura est vt ob hoc ipsum iudex pncipaliter nō adeatur. ⁊ sic dicunt eām esse cōmunē. Sed opponitur de hoc ꝙ ipsimet dixerunt, ꝙ licet cautio pretoria super quā iudex pncipaliter nō adeatur, nō ppter hoc minꝰ est dicenda d natura mere ptorie ppter habilitatē q̄ hꝫ: vt per eam iudex principaliter adeatur, ⁊ dicimus qd postea iudex principaliter adeatur quamuis hic nō sit. ff. ad. l. Aqui. l. his verbis. Sed dico i parte ista cū cautio rem pupilli saluā fore, sit ptoria. id est de natura mere ptorie cū iudex pncipaliter p ea adit. vt. §. dictū est dico ꝙ licet cōtingat ob eā iudicē pncipaliter nō adiri. nō ppter hoc minus dicēda est de natura mere pretorie: ergo male dicūt rōe pdicta eam esse cōmunē, cum propter hoc sit pretoria, vt pbaui. ⁊ his ipsi iuuat se alio ad ostendēdū qñ ista cautio participat naturā iudicialis. Pōe: duo sunt tutores testārij dati pupillo, mō ita est qd vnꝰ nō pōt exigere ab alio precise vt pstet cautionē rem pupilli saluā fore, sed bene pōt dare electionem vnus alij vt vel satisdet, aut solus administret. Hoc est exēplū qd hec cautio rēpu. ⁊c. participat naturā iudicialis q̄ est, vt p ea iudex ñ adeatur principaliter. Sed certe nō mutauerūt verba, sꝫ posuerūt diuersitatē inter naturā iudicialis ⁊ ptorie pncipaliter adiri ⁊ tūc naturā ptorie pncipaliter nō adiri, ⁊ tūc naturā iudicialis. Hoc tñ pcise peti, ⁊ tūc sit natura ptorie: si precise nō peti ⁊ tunc sit natura iudicialis tm̄: sꝫ hoc deberēt dicere qd ptoria ea est q̄ a ptore est introducta, p q̄ interponēda iudex pricipaliter aditur, ⁊ petit pcise: sꝫ ista rō nō bñ ꝯsonat rationi q̄ ponitur hic in tex. ibi
3 ⁊ ptor iubet rē salluā fore pupillo: caueri: ⁊ iterdū ⁊c. † Seqtur i litera. Vel de rato stipulati. Hic diciꝫ gl. qd cauto de rato ē cōis tā iudicialis, qꝫ cōuētiōalis stipulatio, tūc eñ est cōuentiōalis qñ extra iudiciū interponeret. vt est videre exemplum. ff. ratam haberi interdū ⁊ tunc est iudicialis. qñ in iudicio iterponitur, vt est videre exemplum. rem ratam haberi. ff. d proc. l. seruū. Alij dicūt qd iō cautio de rato est cōis qꝛ qñqꝫ interponitur a procuratore actoris: ⁊ hoc regulariter. vt. C. de pc. l. j. qñqꝫ a procuratore rei,
4 vt. ff. de pcu. l. Pōpon. §. sed in his. † Nūc redeo ad id qd. §. dixit gl. veꝫ, quod pretorie habent terminatum tractatum. Sꝫ certe hoc nō est veꝫ. imo sunt disperse per diuersos tratatus nā tractatꝰ de colla. bonoꝝ nō est tractatꝰ terminatꝰ ad pretorias stipulationes, ⁊ tñ de his ibi videmus ff. de collat. bonoꝝ l. j. §. nubet. ⁊. l. si quis filiū. §. pr. ⁊ ff. de verb. obli. in cōuētiōnalib. gl. recitat hic qd dt Jo. repbat opi. Jo. ⁊ recitat sic qd Joā. dicit qd ptorie sunt q̄ interponuntur a iudicibus. Sed certe dominꝰ Jo. dixit alio mō. ⁊ hoc credo verū, dum dicit hic: Pretorie sunt stip. q̄ sunt introducte a pretorib. ⁊ a pretoribus interponūtur. Iudiciales sunt q̄ interponūtur a quibuscūqꝫ iudicibus. vnde ea stipulatio q̄ est appropata maioribus veꝫ pretoribus viuis est introducta a pretoribus mortuis, solum illa est pretoria. Et intelligo ptorē viuū esse eum q hꝫ merū ⁊ mistum imperiuꝫ: ⁊ ita voluit. Jo. dicere qd p interponēda ptoria cautiōe adiretur iudex q esset de maioribus. ⁊ est lex p eo. ff. de iurisdictiōe oium iudicum l. iubere. ⁊. ff. d verb. ob. l. v. §. j. ibi nā hic a iurisdictiōe ⁊c. ⁊ certe litera nr̄a q̄ dt pretorie sunt q̄ a mero ptoris officio pficiscuntur: iudiciales sunt q̄ a mero iudicis officio pficiscuntur. Cōmunio est q̄ alio sui casu tenet naturā mere ptorie: ⁊ hoc est qñ ptor viuus iubet interponi. ⁊ que qñdoque non tenet naturā mere pretorie, ⁊ quando pro ea interponēda minor magistratꝰ bñ interponit eā. ff. de dāno infecto. l. j. ⁊. l. dies. §. duas. ⁊ vide si litera hic dicat. Omnes sunt stipulatiōes. veluti rē pupillo saluā fore: nā hec est rō ⁊ ptor iubet rē salu. fore pupillo, caueri ⁊ tūc sequuntur naturā mere pretorie sꝫ participat naturā iudicialis Si aliter hec res. id est, hec cautio expediri nō pōt, vt qꝛ pretor viuꝰ absens est. Sed oppo. nā de dāno infecto competit cuilibet magistratui, ergo dꝫ dici iudicialis. ⁊ tamen vocatur pretoria ⁊ opponit ff. de dam. infec. l. sed si ipse. sic vides qd periculuꝫ erat, p ista cautione venire ad ipsum: qꝛ forte anteqꝫ venisseꝫ ad pretorē domꝰ vicini mei corruisset ⁊ domū prostrauisset, ideo voluit pretor citius cōsulere indemnitati gñrali, vt qlibet magistratꝰ posset interponere. ff. de dā. infect. l. j. Vel dic qd ptores hic dlegauerūt magistratibꝰ: ⁊ iō magistratꝰ ñ videtur facere sꝫ ptores vt. ff. de offi. eiꝰ cui mā. est iurisdictio. l. j. §. qꝫ mādatuꝫ. vel. qd sꝫ stricte sumēdo. nō ptorie sint ille tātū q̄ a ptoribꝰ sunt introducte vel qꝛ qd dꝛ qd magistratus interponūt cau. dam. infe. veꝫ est ex incidenti possunt impendere ea que sunt misti imperij. vt d iud, l. quoties. ⁊. C. vbi ⁊ apud quos in inte. resti. l. vnica. Bart.

De inutilibus stipulationibus. Rubr.

1 Liber homo inter ignorātes bene pōt vēdi nō tamen stipulari: ⁊ de ratione diuersitatis.
2 Res aliena pōt vendi, nō aūt obligari, ⁊ de rōne diuersitatis.

[O]mnis res q̄ dominio.

1 [O]rio subijcitur ⁊c. Sequitur in litera. Idem iuris est si rem faciā vel liberum hominem, ⁊c. gl. dt ⁊ bene, qd liber homo inter absentes bñ pōt vēdi. Sed que est ratio diuersitatis. qꝛ pōt vendi non tamen potest stipulari: gl. respondet, qd in stipulatione transfertur dominium, in venditione. non transfertur dominium. Sola rei venditio sufficit cum obligatione de euictione. Deinde glo.
2 facit aliud quesitum veꝫ† quare res aliena pōt vendi ⁊ non obli-
a gari. a Ad hoc respōdet. qꝛ in obligatione pignoris ius cōstituit creditori scilicet quod datur sibi hypothecaria vt possit auocare a quolibet possessore, sed in re aliena non potest ius cōstituere. In venditione non constituitur ius aliquod, sed sufficit sola traditio, ⁊ ideo secꝰ. Ad primum redeo, ⁊ videtur per rationē glosatoris qd si stipularer libeꝝ hominem mihi tradi, quod vꝫ stipulatio. quod nō aperitur hic: sed tu dices alio modo qd nō est diuersitas inter stipulationē de libero homine, ⁊ venditionē nisi in vno, vt videbis nā vēditio liberi hominis nō tenet quātū ad rem ipsam sed pro tāto dicitur vēditio qꝛ exegit emptor vt decipiat p actionē ex empto cognitos qd est liber: vt. ff. de cōtrahē. emp. l. q officiū. Modo vide solutionē in qua diuersificat qñ fit ex cā lucratiua. ⁊ tūc nō pōt agere stipulator vt decipiatur. Sed pone stipulationē de libero homine factā ex cā non lucratiua. tūc dico agit emptor vt decipiatur p actionē ex empto: vt in stipulatiōe liberi hominis agit stipulator vt decipiatur per actionē ex stipulatiōe sicut emptor p actionē ex empt. Ñ ñ. qꝛ stipulatio est stricti iuris, ⁊ ideo ex ea ago nō ad decipiendū vt pbatur hic. ff. de dolo. l. elegāter. Ad ƒm respondeo ⁊ dico qd falsum supponit gl. aut ridiculosum fuit querere rōne diuersitatis. nā in obligatiōe pignoris est hypotheca ex qua nascitur hypothecaria que est in rē ⁊ pignoratitia ꝯria que est personalis, vnde sic vides: qꝛ venditor fere alieno iure tenet de euictione. Item obligās rem alienā tenetur pignoratitia actiōe. ff. de pig. actio l. tutor. §. j. ⁊ sic vides ꝙ emptor a nō dño bona fide ⁊ iusto titulo hꝫ publicianā q̄ est in rē aduersus aliū a dño: ita creditor hꝫ hypothecariam aduersus oēm aliū a dño. vt. ff. de pig. actio si habeo vnde consulerem creditori agenti hypothecaria que non dicitur ⁊ obligna dominum. Sequitur in litera. Vel liberū hominem tamē seruꝰ erit p hūc. §. soluit quidē dominus questionē talē. Consuetudo erat in quadā regione ꝙ si quis liber cōtraheret cū ancilla aliq̄, ꝙ efficeretur seruꝰ domini ancille, ⁊ pone quedam erat mulier q̄ habebat seruum, ⁊ volebat manumittere cōtrahēdū manumit. ꝙ si aliquo modo seruus reficeretur ꝙ esset suus deinde seruus manumissus venit ad religionē vbi erat cōsuetudo predicta ⁊ ꝯ xit cum ancilla cuiusdā modo factus ē seruus: petit cū dñs ancille, domina manumitēs petit, quero quid iuris. Certe videt ꝙ manumittēs non debeat habere: quia ista cōuētio facta cū ad seruitutē recideret, nullius ē momēti vt hic. Si certe. §. iste parum facit: quia loquitur qñ facta est cōuentio tempore libertatis, sed maior proposita certe conuentio, cū manumittebatur. sed vide libe. Roffred. res minoris prohibet alienari sine decreto. sed pone ꝙ

ope